

veed ikke, om jeg misforstod den ærede sidste Taler, naar jeg opfattede ham, som om han forstod disse Ord saaledes, at det var det, vi vilde gjøre. I saa Tilfælde vilde han danne en Undtagelse fra Udvalgets øvrige Medlemmer, og det maatte da i alt Fald forundre, at han ikke, da han tiltraadte denne Skrivelse, gjorde opmærksom paa, at han maatte ønske en Forandring i dette Udtryk. Et saadant Ønske er imidlertid slet ikke fremkommet fra hans Side. Naar nu Udvalgets ærede Ordfører i forrige Møde erklærede, hvad der ogsaa er fremkommet paa anden Maade, at Udvalget ikke har havt den fjerneste Tanke om at ville blande sig ind mellem Justitsministeren og hans Embedsmand, undrede det mig unegtelig noget, at den høitærede Justitsminister alligevel i sit Svar dvalede saa længe og saa stærkt ved det aldeles Uberettigede i en saadan Indtrængen. Vi sige, at vi aldrig have tænkt paa at ville trænge os ind imellem den ærede Justitsminister og hans Embedsmand, og Justitsministeren svarer: Ja, men I have heller ikke Lov til at gjøre det. Dette minder mig unegtelig om en meget bekendt Scene i en af Hoffrups Komedier. Jeg tror ikke, man kommer rigtig til Sandheden, naar man med den høitærede Ordfører siger, at Grunden til, at den ærede Justitsminister svarede saaledes, som slet er, var den, at Justitsministeren den Gang, han skrev sit Svar, var i daarlige Humør, thi jeg følger mig overbevist om, at den høitærede Justitsminister fuldtvel forstaar at betvinge et ondt Lune, selv om et saadant skulde have været tilstede. Grunden til, at der blev svaret paa vor høflige og ærbødige Henvendelse, som slet er, søger jeg deri, at Justitsministeren er gaaet ud fra, at det absolut skulde være et sjeendeligt Strid, Udvalget var i Færd med at foretage. Han har troet, at vi havde slette Hensigter, og derved er han kommen til at finde Hensigter og Løstentser i vor Skrivelse, som Ingen har havt. Ganske vist har hverken jeg, der har konciperet Skrivelsen, eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimstads), som har tiltraadt denne Skrivelse, havt saadanne Hensigter. — Efter den sørgelige Tilbøielighed, der er til at ville have ethvert Spørgsmaal betragtet som et Partispørgsmaal, synes den her foreliggende Sag imidlertid ogsaa at skulle opfattes som en saadan, skjøndt den angaar et rent Formalitets-spørgsmaal. Jeg tror derfor, det kan være heldigt, at jeg, der, som det vil være Thinget bekendt, staar udenfor Partierne, og som ganske sikkert ikke nærer nogen sjeendelig Stemmning imod den nuværende Regjering, navnlig ikke imod Justitsministeren, hvem jeg ikke har Grund til Andet end i høi Grad at høiagte, ligesom heller Ingen vil bestynde mig for at nære nogen særlig Sjærlighed for Socialisterne, søger at bidrage Mit til at belyse Udvalgets Stilling i denne Sag. Naar der for Udvalget foreligger Andragender,

som ikke ved første Diekast kunne ses at være ugrundede, urimelige eller overhovedet af en saadan Beskaffenhed, at der ikke kunde være Anledning for Folkethinget eller for det Offentlige til at tage Notits af dem, naar disse Andragender tværtimod synes at berøre berettigede Klagepunkter, forsaavidt de ere grundede, maa et Udvalg som det, hvorom her er Tale, naar det finder, at Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst, og at det, naar der fremkommer yderligere Oplysninger, maaffe kan vise sig, at en Klage, der ved første Diekast synes at være vel grundet, mulig er aldeles ugrundet, selvsjælgelig henvende sig til vedkommende Minister og bede ham om at meddele Udvalget de Oplysninger, der kunne sætte det i Stand til at bedømme — jeg beder undskyldt, at jeg her bruger Ordet bedømme; jeg kan ikke bruge Udtrykket „sælde Dom“ — om, hvorvidt der er Grund for det til at gjøre Indstilling til Folkethinget, navnlig en Indstilling om at fatte Beslutning. Hvad forelaa der nu her? Der forelaa Klage over Krænkelse af de Borgerne ved Grundloven sikrede særegne Rettigheder. Der forelaa først en Klage over, at en af Politidirektøren givne Plakat i sin Form stred imod Grundlovens § 88. Hvorledes man end i Øvrigt vil opfatte denne Sag, maa jeg for mit Vedkommende udtale, at det forekommer mig, at denne Plakat efter sin Form er meget betænkelig; men dette er en Antydning af et Realitets-spørgsmaal, som ikke for Diebladet foreligger. Dernæst gif Klagen ud paa, at der gennem en Beslaglæggelse var begaaet Overgrib imod Pressefriheden, og til Støtte herfor forelaa en Erklæring fra en naangivne Mand om, at der Natten mellem den 4de og 5te Mai forrige Aar havde fundet en Beslaglæggelse Sted. Paa begge disse Punkter var der altsaa, om jeg saa maa sige, et prima facie-Bevis for, at Klagerne vare berettigede; der forelaa Noget, som foreløbig syntes at vise, at Klagerne vare berettigede. Paa dette Punkt skal jeg særlig fremhæve, at naar Justitsministeren udtaler, at den Omstændighed, at der er Tale om et Brud paa Grundlovsrettigheder, ikke kan give Udvalget eller Folkethinget Anledning til at gaa ind paa Sagen, men paastaar, at den, som enhver anden Sag, maa være overladt til Administrationens Afgjørelse, skal jeg ikke benegte, at det er Administrationens og maaffe særlig Justitsministeriets Pligt at paatale Brud paa Grundloven; men jeg paastaar, at Folkethinget har den samme Forpligtelse. Da Meningene mere, at de Paragrafer, der tilsikre Borgerne særegne Rettigheder, ere satte ind i Grundloven, aabenbart maa være at betrygge Borgerne imod administrativ Vilkaarlighed — dette viser sig klart, naar man ser paa hele den Historie, som ligger forud — vilde det efter min Anskuelse være høist urimeligt særlig af Folkethinget at sige: Da Ministeren ikke finder, at der her foreligger Brud paa Grundlovsrettigheder, finder Folkethinget in-